

kan het immers niet zo zijn, dat het besluit dat een overtreding sanctioneert, zelf het overtreden voorschrift in het leven roept. Anders gezegd: eisen die niet strekken tot beëindiging van de overtreding behoren in de last onder dwangsom niet thuis.

C.M.M. van Mil

AB 2018/262

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

21 februari 2018, nr. 201700549/1/A1
(Mrs. J. Hoekstra, J. Kramer, J.Th. Drop)
m.nt. T.N. Sanders

Art. 1:3, 4:2, 5:1 Awb

ECLI:NL:RVS:2018:592

Handhavingsverzoek ziet op een groot terrein en bevat enkel algemene indicaties van overtredingen. Zonder concrete indicaties van overtredingen hoeft het bestuursorgaan geen onderzoek te verrichten.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat appellant en anderen in de brief van 27 oktober 2015 slechts in algemene zin activiteiten hebben genoemd zonder aan te geven wanneer en waar deze plaatsvinden. De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat het enkel noemen van een lijst met activiteiten onvoldoende concreet is om te kunnen leiden tot een verplichting voor het college om nader onderzoek te doen naar een gestelde overtreding, te meer nu, zoals appellant en anderen ter zitting bij de rechtbank hebben verklaard en ook blijkt uit de brief van 27 oktober 2015, het hen in het bijzonder gaat om het geheel aan activiteiten op de Holterberg, en dus niet primair om concrete overtredingen waarnaar onderzoek kan worden verricht. Dat appellant en anderen in de brief van 27 oktober 2015 hebben gewezen op evenementen met een vergunning op grond van de APV leidt niet tot een ander oordeel, aangezien ook ten aanzien van die evenementen slechts in algemene zin een opsomming is gegeven van soorten van evenementen zonder nader te concretiseren welke specifieke evenementen waar en wanneer plaatsvinden. Van belang bij hetgeen hiervoor is overwogen, is dat het gebied waarop het verzoek betrekking heeft weliswaar duidelijk en concreet is omschreven, maar een grote omvang heeft. Een niet onaanzienlijk deel van dat gebied is niet in de directe nabijheid van de percelen van appellant en anderen gelegen. Het is daarom in sterke mate afhankelijk van de aard en locatie van de activiteiten of appellant en anderen

als belanghebbenden kunnen worden aangemerkt. Deze activiteiten zijn in het verzoek om handhaving wat dat betreft echter onvoldoende geconcretiseerd.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat het verzoek om handhaving te onbepaald is en het college het om die reden mocht afwijzen. De stelling van appellant en anderen dat zij in de brief van 27 oktober 2015 hun verzoek in tijd voldoende concreet hebben afgebakend door te wijzen op vakanties en weekenden, leidt niet tot een ander oordeel, aangezien dat er niet aan afdoet dat het verzoek wat betreft de aard van de activiteiten en de locatie daarvan te onbepaald is.

Uitspraak op het hoger beroep van appellant A, te Holten, gemeente Rijssen-Holten, appellante B en appellante C, beide te Holten, (hierna: appellant e.a.), tegen de uitspraak van Rechtbank Overijssel van 12 december 2016 in 16/2108 in het geding tussen:

Appellant e.a.

en

Het college van burgemeester en wethouders van Rijssen-Holten.

Procesverloop

Bij besluiten van 22 september 2015 en 18 februari 2016 heeft het college een verzoek van appellant en anderen om handhavend op te treden tegen diverse activiteiten op de Holterberg te Holten afgewezen.

Bij besluit van 14 juli 2016 heeft het college het door appellant en anderen daartegen gemaakte bezwaar deels niet-ontvankelijk en deels ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 12 december 2016 heeft de rechtbank het door appellant en anderen daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; *red.*).

Tegen deze uitspraak hebben appellant en anderen hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Appellant en anderen hebben nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 december 2017, waar appellant en het college, vertegenwoordigd door C. van Bart en L.J.M. Terpelle, zijn verschenen.

Overwegingen

Inleiding

1. Appellant en anderen zijn eigenaar van een aantal percelen in Holten. Zij hebben het college gevraagd handhavend op te treden ten aanzien van diverse activiteiten in het gebied de Hol-

terberg. Volgens appelland en anderen is het gebruik van het gebied, bijvoorbeeld voor wandelen, fietsen, mountainbiken, paardrijden, speurtochten, kinderfeestjes en allerlei andere activiteiten en evenementen, de afgelopen jaren geïntensiveerd met alle overlast van dien en is het gebruik niet meer in overeenstemming met de op grond van het bestemmingsplan "Buitengebied Rijssen-Holten" ter plaatse geldende bestemming "Bos", die slechts extensief recreatief medegebruik toestaat.

2. Volgens de rechtbank is het verzoek om handhaving dat appelland en anderen hebben gedaan in hoge mate onbepaald en is het enkel noemen van een lijst met activiteiten waarvan gesteld wordt dat deze plaatsvinden op de Holterberg onvoldoende concreet om te kunnen leiden tot een verplichting voor het college om nader onderzoek te doen naar een gestelde (te verwachten) overtreding. Dit te meer, nu het appelland en anderen gaat om het geheel aan activiteiten dat plaatsvindt op de Holterberg en dus niet primair om concrete overtredingen waarnaar onderzoek kan worden verricht, aldus de rechtbank. De rechtbank heeft geconcludeerd dat het college bij het besluit op bezwaar in redelijkheid de afwijzing van het verzoek om handhaving heeft kunnen handhaven, met als motivering dat niet is vast te stellen of, wanneer en dat er concreet sprake is van (dreigende) overtreding van het bestemmingsplan waarbij appelland en anderen belanghebbende zijn.

Reikwijdte beroep

3. Appelland en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat ter zitting namens hen is verklaard dat het beroep niet is gericht tegen de niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar, voor zover dit niet betreft het eigen woonperceel of de percelen waarvan zij eigenaar zijn en directe overlast ervaren en de pal daarnaast gelegen percelen.

3.1. In het verweerschrift van 13 september 2016 heeft het college toegelicht dat het bezwaar van appelland en anderen niet-ontvankelijk heeft verklaard voor zover het gaat om andere percelen dan die in hun eigendom zijn. Volgens het college heeft het daarbij overwogen dat appelland en anderen belanghebbende zijn voor de percelen die in hun eigendom zijn en zij daarop directe overlast ervaren.

Blijkens pagina 2 van het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting heeft de rechtbank appelland en anderen gevraagd hoe zij staan tegenover wat niet-ontvankelijk is verklaard. Daarop hebben zij geantwoord dat het bezwaar alleen ontvankelijk is voor zover het betrekking heeft op de genoemde percelen en dat zij geen probleem

hebben met de verduidelijking in het verweerschrift.

3.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld de uitspraak van 24 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1324), dient in beginsel te worden uitgegaan van de juistheid van hetgeen door de griffier is vastgelegd in het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting. Alleen indien er duidelijke aanwijzingen zijn dat het proces-verbaal geen juiste weergave is van het ter zitting verhandelde, kan van dit uitgangspunt worden afgeweken. Daarvan is in dit geval geen sprake.

3.3. Gelet op het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting bij de rechtbank, gelezen in samenhang met het verweerschrift van 13 september 2016, heeft de rechtbank de verklaring van appelland en anderen ter zitting terecht zo begrepen dat het beroep niet is gericht tegen de niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar, voor zover dit niet betreft het eigen woonperceel of de percelen waarvan zij eigenaar zijn en waarop zij directe overlast ervaren en de pal daarnaast gelegen percelen.

Het betoog faalt.

Reikwijdte hoger beroep

4. Voordat de andere beroepsgronden van appelland en anderen worden besproken, merkt de Afdeling op dat in hoger beroep uitsluitend de vraag aan de orde is of de rechtbank terecht heeft overwogen dat het college bij het besluit op bezwaar de afwijzing van het verzoek om handhaving, zoals dat destijds is gedaan, mocht handhaven met als motivering dat het verzoek te onbepaald is. Voor zover het verzoek om handhaving na de besluiten van het college is aangevuld, onder meer met verwijzing naar evenementen in 2016 en 2017, blijft die aanvulling buiten beschouwing.

Indien de Afdeling tot het oordeel komt dat het verzoek om handhaving niet te onbepaald is, zal het college in een nieuw te nemen besluit op bezwaar alsnog moeten beoordelen of de activiteiten waarop het verzoek betrekking heeft in strijd zijn met de bestemming "Bos". De Afdeling komt in dat geval, anders dan appelland en anderen hebben verzocht, zelf nog niet toe aan een beoordeling of de activiteiten in strijd zijn met de bestemming "Bos". Indien de Afdeling van oordeel is dat het verzoek om handhaving te onbepaald is, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college het verzoek om handhaving om die reden mocht afwijzen. Ook in dat geval komt de Afdeling niet toe aan een beoordeling ten aanzien van de bestemming "Bos".

De betogen van appelland en anderen die geen betrekking hebben op de vraag of het verzoek om

handhaving te onbepaald is, vallen buiten de grenzen van deze procedure. De Afdeling zal die dan ook buiten beschouwing laten.

Verzoek om handhaving te onbepaald?

5. Appellant en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hun verzoek om handhaving te onbepaald is. Daartoe voeren zij aan dat de rechtbank ten onrechte geen aandacht heeft gegeven aan de door hen in hun brief van 27 oktober 2015 genoemde evenementen met een vergunning op grond van de Algemene plaatselijke verordening (hierna: de APV). Het college heeft voldoende concrete informatie om te onderzoeken of sprake is van overtreding van het bestemmingsplan, aldus appellant en anderen.

Appellant en anderen voeren voorts aan dat zij in de brief van 27 oktober 2015 het gebied waarop hun verzoek betrekking heeft duidelijk hebben omschreven. Volgens hen betreft het een compact gebied waar veel recreanten verblijven en door trekken.

Verder voeren appellant en anderen aan dat zij in de brief van 27 oktober 2015 duidelijk hebben aangegeven dat er op vrije dagen, zoals tijdens vakanties of weekenden, meer dan extensief medegebruik van de gronden is. Dit is voldoende concreet in tijd afgebakend om van het college te vragen dit actief te onderzoeken.

Appellant en anderen voeren ook aan dat de rechtbank ten onrechte geen aandacht heeft besteed aan de uitstraling van het intensieve gebruik van openbare wegen en fietspaden op aanliggende bospercelen.

5.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat appellant en anderen in de brief van 27 oktober 2015 slechts in algemene zin activiteiten hebben genoemd zonder aan te geven wanneer en waar deze plaatsvinden. De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat het enkel noemen van een lijst met activiteiten onvoldoende concreet is om te kunnen leiden tot een verplichting voor het college om nader onderzoek te doen naar een gestelde overtreding, te meer nu, zoals appellant en anderen ter zitting bij de rechtbank hebben verklaard en ook blijkt uit de brief van 27 oktober 2015, het hen in het bijzonder gaat om het geheel aan activiteiten op de Holterberg, en dus niet primair om concrete overtredingen waarnaar onderzoek kan worden verricht.

Dat appellant en anderen in de brief van 27 oktober 2015 hebben gewezen op evenementen met een vergunning op grond van de APV leidt niet tot een ander oordeel, aangezien ook ten aanzien van die evenementen slechts in algemene zin een opsomming is gegeven van soorten van evenementen zonder nader te concretiseren

welke specifieke evenementen waar en wanneer plaatsvinden.

Van belang bij hetgeen hiervoor is overwogen, is dat het gebied waarop het verzoek betrekking heeft weliswaar duidelijk en concreet is omschreven, maar een grote omvang heeft. Een niet onaanzienlijk deel van dat gebied is niet in de directe nabijheid van de percelen van appellant en anderen gelegen. Het is daarom in sterke mate afhankelijk van de aard en locatie van de activiteiten of appellant en anderen als belanghebbenden kunnen worden aangemerkt. Deze activiteiten zijn in het verzoek om handhaving wat dat betreft echter onvoldoende geconcretiseerd.

5.2. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat het verzoek om handhaving te onbepaald is en het college het om die reden mocht afwijzen. De stelling van appellant en anderen dat zij in de brief van 27 oktober 2015 hun verzoek in tijd voldoende concreet hebben afgebakend door te wijzen op vakanties en weekenden, leidt niet tot een ander oordeel, aangezien dat er niet aan afdoet dat het verzoek wat betreft de aard van de activiteiten en de locatie daarvan te onbepaald is.

Voor de beoordeling of het verzoek te onbepaald is, is ten slotte niet van belang wat de uitstraling van het gebruik van openbare wegen en fietspaden op aanliggende bospercelen is. Hetgeen appellant en anderen daarover hebben aangevoerd, leidt reeds daarom niet tot een ander oordeel.

Het betoog faalt.

6. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Noot

1. Het handhavingsverzoek lijkt op zich eenvoudige materie. Iemand stoort zich ergens aan en vraagt het bestuursorgaan om er wat aan te doen. Ik vind het soms toch verraderlijk lastige materie. Wat moet een derde-belanghebbende eigenlijk vragen aan wie voordat er sprake is van een handhavingsverzoek? Hoe concreet moet het verzoek zijn? En wat voor bewijs moet de verzoeker om handhaving eigenlijk aandragen om het bestuursorgaan daadwerkelijk te kunnen dwingen tot handhaving (of in ieder geval om onderzoek uit te gaan)? Ik kon het eigenlijk ner-

gens terugvinden. Niet in de wetenschappelijke literatuur en ook niet ergens in een blog. Tijd dus om eens te onderzoeken wat je verplichtingen zijn als verzoeker om handhaving en wanneer je daar aan hebt voldaan. Deze uitspraak geeft een mooi aanknopingspunt voor dit mini-onderzoek. In deze uitspraak heeft de verzoeker om handhaving namelijk een zodanig breed en onvoldoende specifiek handhavingsverzoek ingediend dat het volgens de Afdeling onvoldoende bepaald is zodat het terecht is afgewezen.

2. Even weer terug naar de basis. Je zou het bijna vergeten, maar een verzoek om handhaving is gewoon een aanvraag om een handhavingsbesluit. Het is immers 'een verzoek van een belanghebbende, een besluit te nemen' als bedoeld in art. 1:3 lid 3 Awb. Dat betekent ook dat alleen een belanghebbende om handhaving kan verzoeken (zie onder andere ABRvS 28 oktober 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BK1346), evenals dat een verzoek om handhaving gericht aan een ander bestuursorgaan dan het bevoegd gezag geen aanvraag kan zijn (omdat het niet kan leiden tot het gevraagde besluit: zie ABRvS 28 mei 2003, ECLI:NL:RVS:2003:AF9230:

"Met juistheid heeft de rechtbank overwogen dat de brieven van appellanten niet kunnen worden aangemerkt als een verzoek om handhaving in bestuursrechtelijke zin, nu het college [...] niet het bevoegde gezag is").

Een verzoek moet volgens de rechtspraak wel voldoende concreet zijn voordat het als aanvraag kan worden aangemerkt. Dat betekent dat het duidelijk moet zijn wat voor besluit gewenst is (zie bijvoorbeeld ABRvS 4 mei 2010, AB 2010/128, m.nt. A.G.A. Nijmeijer – "[d]e inhoud van deze brief is te weinig concreet om als aanvraag om een bestemmingsplan vast te stellen te kunnen worden geduid").

3. Op dit punt lijkt het verzoek van appellant in deze uitspraak af te stuiten. Hij heeft overlast van het gebruik van het (vrij grote) natuurterrein Holterberg in vrij algemene zin. Hij verzoekt om handhaving tegen van alles en nog wat, zonder concrete voorbeelden te geven, ten aanzien van een groot gebied. Dat is onvoldoende bepaald volgens de Afdeling. De Afdeling constateert dat appellant weliswaar een tijdspanne heeft geconcretiseerd (weekenden en vakanties), maar de aard en locatie van de overtreding onvoldoende heeft geconcretiseerd. Appellant noemt wel activiteiten en heeft als locatie het natuurterrein genoemd, maar dat is onvoldoende bepaald volgens de Afdeling omdat het een groot terrein is. Appellant moet kennelijk iets preciezer zijn met zijn verzoek en dat vind ik ook wel terecht als ik de uitspraak lees. Waar moet het bestuursorgaan

immers beginnen met onderzoeken of handhaving in zo'n geval?

4. Onvoldoende concreet, dus geen aanvraag als bedoeld in art. 1:3 lid 3 Awb, dus is de afwijzing van het verzoek ook geen besluit. Het bezwaar is daarom niet-ontvankelijk (ABRvS 11 december 2013, ECLI:NL:RVS:2013:2332). Zo ook in deze uitspraak, waar de slotsom is dat het bezwaar terecht niet-ontvankelijk is verklaard.

5. Voor dit mini-onderzoek gaan we vervolgens uit van de veronderstelling dat er wél sprake is van een aanvraag als bedoeld in art. 1:3 lid 3 Awb. De verzoeker om handhaving is dan aanvrager en moet ook voldoen aan de verplichting die op een aanvrager rust, te weten dat hij "de gegevens en bescheiden [verschafft] die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen" (zie art. 4:2 lid 2 Awb). Stel: appellant had hier wel voldoende concreet onderbouwd waartegen handhavend moet worden opgetreden (het verzoek was wel 'voldoende bepaald/concreet' geweest), wanneer heeft hij dan aan art. 4:2 lid 2 Awb voldaan? Op zich zou je denken: het bewijs dat er een overtreding is. De verzoeker om handhaving wil een handhavingsbesluit en daarvoor is nodig dat de overtreding waartegen handhavend wordt opgetreden kan worden bewezen. Zo verstrekt de plicht van de verzoeker echter niet, aldus de Afdeling:

"[h]andhaving is een bevoegdheid en daarmee de verantwoordelijkheid van [het bestuursorgaan]. Een verzoek daartoe behoeft, anders dan [het bestuursorgaan] heeft betoogd, niet het bewijs te bevatten dat tot handhaving dient te worden overgegaan."

(ABRvS 19 oktober 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2743).

6. Wat is dan wél voldoende om de drempel van art. 4:2 lid 2 Awb te halen bij een handhavingsverzoek? Het Cbb heeft daar onlangs een zinnige uitspraak over gedaan die volgens mij navolging verdient. Daarin overweegt het Cbb:

"Het ligt [...] op de weg van die belanghebbende om het bevoegd gezag enig aanknopingspunt te bieden voor onderzoek naar de vraag of de derde tegen wie handhavend optreden gevraagd wordt een overtreding begaat of heeft begaan. Het is dan aan het bevoegd gezag om te onderzoeken of sprake is van een overtreding."

(CBB 18 april 2018, ECLI:NL:CBB:2018:128). Met andere woorden: anders dan bij andere aanvragen hoeft de verzoeker om handhaving niet te bewijzen dat het bevoegd gezag het handhavingsbesluit kan en moet nemen, hij hoeft het bestuursorgaan alleen maar 'enig aanknopingspunt te bieden voor onderzoek' naar de vraag of er een overtreding is. Wanneer daar sprake van is, is na-

tuurlijk van geval tot geval anders. In het geval waarin het Cbb oordeelde betrof het videobeelden van een (gestelde) overtreding. Daar had het bestuursorgaan nader onderzoek naar moeten doen. Ik sluit in dat kader niet uit dat het vereiste aanknopingspunt ook gelegen kan zijn in een zodanig concreet en specifiek omschreven handhavingsverzoek dat het voor het bestuursorgaan vrij eenvoudig is om vast te stellen dat er een overtreding is. Bijvoorbeeld bij een illegaal bouwwerk. Als het handhavingsverzoek de precieze locatie van het bouwwerk aangeeft dan kan de behandelend ambtenaar met enkele muisklikken vaststellen of er inderdaad een overtreding is. Dan lijkt mij het handhavingsverzoek op zich al voldoende om te voldoen aan art. 4:2 lid 2 Awb.

7. Enerzijds is het goed te begrijpen dat de drempel voor handhavingsverzoeken lager ligt dan bij andere aanvragen. Vaak kan alleen het bestuursorgaan de overtreding feitelijk vaststellen. Sterker nog – het bewijs van een derde-belanghebbende is meestal per definitie onvoldoende (zie AB 2018/163) dus in de meeste gevallen kan de aanvrager niet eens voldoende bewijs leveren. Dan kan je bezwaarlijk van de verzoeker verlangen dat hij dat wel doet. Anderzijds heeft het toch wat vreemds dat de aanvrager zijn aanvraag niet hoeft te staven met materiaal op basis waarvan daadwerkelijk een besluit kan worden genomen. Het is ook wel anders dan bij de meeste aanvragen. Zo moet bij een planschadeverzoek de aanvrager “gegevens en bescheiden overgeleg[gen] die het college nodig had om te kunnen vaststellen of appellant de door hem gestelde schade heeft geleden” (ABRvS 23 juli 2003, AB 2003/448, m.nt. B.J. Schueler). Hetzelfde geldt bij een herhaalde aanvraag – daar is het aan appellant om het bewijs te overleggen gelet op art. 4:2 lid 2 Awb (ABRvS 12 december 2007, AB 2008/2, m.nt. R. Ortlep – weliswaar de oude art. 4:6 Awb lijn, maar op dit punt lijkt de uitspraak mij nog steeds van toepassing). Bij een aanvraag om een omgevingsvergunning wordt ook in feite een complete set stukken verlangd waaruit blijkt dat de aanvraag kan worden vergund (zie hoofdstuk vier van de ministeriële regeling Omgevingsrecht). Met andere woorden: bij de meeste aanvragen moet de aanvrager bewijzen dat het besluit genomen kan (en moet) worden. Bij handhavingsverzoeken dus niet. Daar hoeft de aanvrager alleen aannemelijk te maken dat het besluit genomen zou *kunnen* worden. De rechtvaardiging voor dit onderscheid zit denk ik in het tweede deel van art. 4:2 lid 2 Awb. De aanvrager hoeft alleen gegevens en bescheiden aan te leveren waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen. Het bewijzen van de overtreding is zonder toezichthouder en zonder onderzoeksbevoegdheden vaak niet rede-

lijkerwijs haalbaar. Dat rechtvaardigt denk ik de lagere drempel (in vergelijking met andere aanvragen) voor handhavingsverzoeken.

8. Uiteindelijk volgt er een besluit op de aanvraag om een handhavingsbesluit (‘het handhavingsverzoek’). Dat kan natuurlijk een afwijzing zijn. Maar als er wordt gehandhaafd, dan is de enkele mededeling dat gehandhaafd zal worden geen besluit op het handhavingsverzoek. Immers, zonder daadwerkelijke handhaving is er geen rechtsgevolg, dus is er geen besluit genomen op de aanvraag (zie: ABRvS 18 november 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3536). Wordt er wel gehandhaafd door oplegging van een last, maar wordt niet op alle punten waar het verzoek op zag een besluit genomen? Dan is dat wel een handhavingsbesluit op de aanvraag, maar een onvolledige (waar de verzoekers dus tegen in bezwaar moeten gaan), zie daarvoor: ABRvS 12 april 2017, ECLI:NL:RVS:2017:984.

9. De onderzoeksresultaten van deze noot zijn dus (kort samengevat): de verzoeker moet het bestuursorgaan in de juiste richting wijzen door middel van een voldoende bepaalde (concrete) specificatie van 1. de vermeende verboden handeling 2. de locatie en 3. de datum/het tijdstip. Heeft de verzoeker dat onvoldoende gedaan, dan is zijn verzoek geen aanvraag en is de afwijzing van het verzoek om handhaving geen besluit. Is het verzoek wel voldoende bepaald, dan moet de verzoeker ook de drempel van art. 4:2 lid 2 Awb halen. Dat kan de verzoeker doen door met zijn verzoek en het meegezonden materiaal het bestuursorgaan ‘enig aanknopingspunt te bieden voor nader onderzoek’. In bepaalde gevallen zal dat bewijsmateriaal vergen, dat zal van geval tot geval verschillen. Het is niet vereist dat de verzoeker de overtreding bewijst bij zijn verzoek. Voor de rest is het bestuursorgaan aan zet. Die moet onderzoek doen naar de overtreding en op basis daarvan een besluit nemen op het handhavingsverzoek.

T.N. Sanders